

ектътъ на комитетътъ, папата губилъ правото си да издава диспенсацій и да утвърждава духовни сановници въ званието имъ. При това, трѣбва да забълъжмѣ, че папата отдавна ималъ основание да ся гнѣви на Галликанското ⁽¹⁾ си паство, защото знаменитата нощъ на 4-й Августъ, като унищожила десѣтичния данѣкъ, отмѣнила съ декретъ, ежегодното прѣпровождане пари въ Римъ.

Лесно може си въобразимѣ, че всичкия проектъ на комитетътъ трѣбвало да ся покаже на истиннитъ католици, непрѣривенъ рѣдъ свѣтотатства; гражданитъ, които би ся съгласили да влѣзнатъ въ тѣзи прѣправена църква, трѣбвало да ся считатъ за еретици, а духовнитъ лица, които би дали нуждната клѣтва-богохулници, и най лошо отъ това, ересиарси.

За какво трѣбвало да ся считатъ членовѣтъ на събранието и комитетътъ — азъ незная да изразж; но въ всѣки случай, понеже папата не можалъ да утвърди нововѣведанията, то религиозна война противъ нечестивитъ съотечественници, станала за всичкитъ вѣрующи католици въ Франция, за най първа изъ свѣщенитъ обязанности. Очевидно е било, че духовенството глѣдало на работата отъ тѣзи точка на зрѣнието: когато въ събранието произлизали прѣнятия за църковнитъ прѣобразования, тогава вѣрующитъ епископи и аббате не казали нито дума, като отхвърляли всичкия проектъ отъ началото до крайтъ; тѣ неискали да разглѣждатъ

(1) Вѣротърпимо.